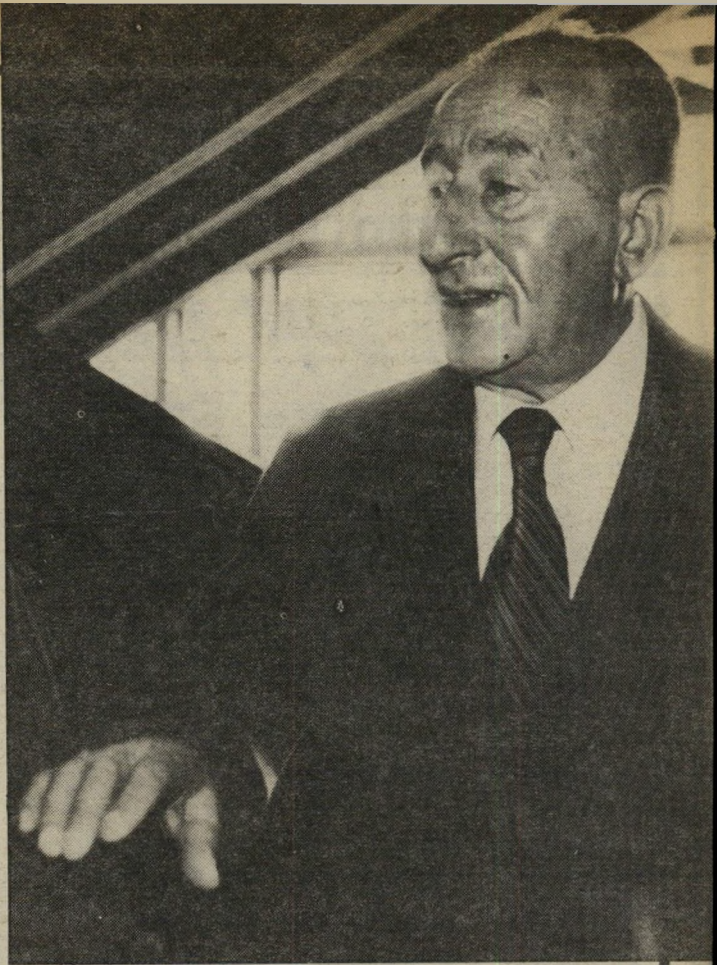

הסיכסוך בין האחים אהרון (מימין) ואברהם רובינשטיין (משמאל), השולטים, עם ששת ילדיהם, על רכוש הנאמד ב־100 מיליון דולר

בתוך מישפחתו של אהרון פנימה. ל־אמנון נותר חלק גדול יותר מאשר לשני אחיו בחברת רובינשטיין הישנה. מוטי וגניורא, שעבדו בחברת רובינשטיין, חשבו כי להם מגיע לקבל רווחים גדולים יותר, מכיוון שהם תורמים יותר לחברה. מוטי תמיד רצה להיות יותר לארג' ורצו קצת להגביל אותו. אבל למוטי מילדות, היו בעיות, כי הוא תמיד גדל תחת צילו של אחיו, אמנון, אומר יוֹאב.

הפך פרופסור באוניברסיטה, ואחר־כך ריקאן הפקולטה למישפטים בתל־

בשנת 1978 החלו לחשוב על חלוקת רווחים, ואז ניבעו הפרצות הראשונות במסכת־היחסים במישפחה.

המשא־ומתן על חלוקת הבונוסים הללו נמשך כמעט שלוש שנים. רק בשנת 1981 נחתם הסכם רטרואקטיבי בדבר חלוקת הבונוסים. בשלב זה כבר לא הסתפקו בני־המשפחה בהסכמים

נוסף, שלא היה שייך למישפחה. במשך השנים נולדו לכל אחד מהאחים שלושה צאצאים. לאהרון: אמנון, מרדכי (מוטי) וגניורא, ועל שם הוקמה חברת מ (ורכי) ג (יורא) א (מנון), שהחזיקה חלק ממניות רובינשטיין. לאברהם נולדו רמי, נורית ויואב, ועל שם הוקמה חברת י (ואב) ג (נורית) ר (מי), שהחזיקה גם היא חלק ממניות רובינשטיין. בי־משך כל השנים היה חלקו של אהרון ומישפחתו גדול בהרבה מזה של אחיו וצאצאיו.

היחסים בין בני־המשפחה חתה היו טובים, כל זמן שהילדים היו קטנים. האח אהרון היה תמיד האיש הדומיננטי במישפחה. הוא העריך את בנו בכורו, אמנון, וייעד אותו להיות יורשו וממשיכו בחברה.

אולם אמנון, שלכבודו הוקמה ה־

מהפכים את ג'י.אד.

מרדכי, בן אהרון רובינשטיין תמיד רצה להיות לארג'

אבי, וזנח את עבודתו בחברת הבניה בעוד שאמנון בחר בקאריירה אחת. נטו שני אחיו, מרדכי וגניורא, להמשיך בדרכו של האב. הם למדו ואחר־כך החלו לעבוד ברצינות בחברת רובינשטיין. גם שני בניו של אברהם, רמי ויואב, מצאו את דרכם לעיסקי כניה וקבלנות.

בשלב זה היו כבר העסקים חונקיים עולם. חברת רובינשטיין גדלה ותפחה, הקימה חברות־בנות והחזיקה נכסים שונים, הנאמדים היום, על־ידי יואב, ב־100 מיליון דולר. הסיכסוכים הראשונים נתגלו דוקא

שותפות הראשונה, לא הראה רצון ללכת בדרכי אביו. אמנון למד מישפטים באוניברסיטה בירושלים והציטיין. הוא המשיך את לימודיו בארצות־הברית ואנגליה, ובחר בקאריירה אקדמית. אך כל זה לא שינה את דעתו של אביו, כי אמנון יהיה ממשיכו.

13 שעות על שטויות

בתחילת שנות השישים עבר אמנון באופן חלקי בחברת רובינשטיין והיה לו חדר במישרד. אבל הוא

עה האחים — אהרון, אברהם ושני האחים מאיר ונחום, ששינו את שם־מישפחתם לארזי — עבדו בתחילה יחד.

האגדה המישפחתית מספרת, כי את השותפות הרישמית הראשונה ייסד אהרון ביום שבו נולד בנו בכורו, אמנון. זה היה בספטמבר 1931. אז היה אהרון בן 25 ואביו, אברהם, היה אז בן 15 בלבד.

במשך השנים התגלעו סיכסוכים בין האחים. בשנת 1960 פרשו שני האחים ארזי, וככסף שקיבלו ייסדו את חברת ישפרו. אברהם ואהרון ייסדו אז את החברה החדשה, יחד עם שותף

ב־דרכי הנהיגו ניסיון להשוות את המישפחה שלנו למישפחת יוֹאב מרלאס, והתלטי שאי־אפשר. אצלנו זה הרבה יותר מסובך, אמר לי יואב רובינשטיין, מייך בתחילת הראיון הבלעדי שנתן להעולם הזה.

גם יואב כמו רבים אחרים, ראה מייך את ההקבלה בין שתי המישפחות, מישפחת יואב הטלוויזיונית ומישפחת רובינשטיין התל־אביבית. בראש המישפחה עומדים שני אחים — אהרון, 79, ואברהם, 69. אולם בעוד שבדאלאס עיקר המאבק הוא בין שני האחים, הרי שאצל מישפחת רובינשטיין, הסתבך המאבק עוד יותר, בגלל הצטרפותם של בני הדור השני לעסקים.

שלושת בניו של האח הגדול, אהרון, עבדו בחברת רובינשטיין בשלבים שונים של קיומה, ושני בניו של האח אברהם עבדו גם הם בחברה. עם התבגרות הילדים התחילו היחסים להשתבש, כותב האח אברהם רובינשטיין בתצהיר שהגיש לבית־הדין.

על שם הילדים

יֹאב, בנו הצעיר של אברהם ובן־דורו של שרה־היקשורת אמנון רובינשטיין, הפתיע אותי כאשר הלכתי לפגישה, ציפיתי לראות מצליחן צעיר, הנושא עליו את כל סממני הכסף וההצלחה. אולם יואב התגלה כצעיר עניו ומעט ביישן, הנראה יותר כסטודנט בטכניון מאשר כמיליונר ראי־עסקים מצליח. גם כאשר סיפר לי על קורות הסיכסוך המישפחתי, לא נשמעה מרידות או שינאה בקולו. להיפך, כאשר הוא מדבר על אביו ועל דורו, הוא מדבר עליהם בהערצה ומכנה אותם "יחידים־גולה".

אבי עלה לארץ, יחד עם מישפחתו, בשנת 1921 או 1923, מספר יואב. "לאבי היו ארבעה אחים ואחות. האחות עזרה אח אחד מעולם לא נכנסו לעיני קייבניה, אבל ארבעת האחים האחרים התחילו את דרכם כפועל־כניין. ארבי

אמנון, בן אהרון רובינשטיין מקופח בעיני עצמו ובעיני אביו

בעל־פה, אלא תיעדו וחתמו על כל דבר. כאשר חולק הבונוס לארבעת הצעירים שעבדו בחברה, התברר כי כל אחד קיבל סכום עתק, שהגיע ל־400 אלף דולר ברוטו. הסכום האדיר הקפיץ את אותם שלא קיבלו בונוס. אמנון, שלא עבד או בחברה, היה בעיני עצמו ובעיני אביו, מקופח. מכיוון שאז היה כבר חבר־כנסת, הוחלט כי אשתו, רוני, שגם היא מישפחנית, תקבל בונוס.